

Negyvenöt

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 32. szám, 2019. augusztus 9.

Mikor a kulcsot a zárban elfordította, azonnal érzett valami furcsa szorongást. A lakásban szokatlanul csönd volt, és sötét, a meleg levegőben idegen testek és parfümök illata terült el. Oldalra nyúlt, és egy ideges mozdulattal felkattintotta a villanyt. Ott állt a családja, az összes barátja, és ott volt a pasija féltérdre ereszkedve, kezében apró bársonydoboz, belőle egy gyűrű ágaskodott felé. Talán őszintének kellett volna lennie a barátaihoz és a családtagjaihoz, el kellett volna mondania közülük legalább pár embernek, hogy a magánytól való rettegése miatt élt ebben a kapcsolatban akkor már két éve. Némi haragot érzett, hogy ezt senki nem vette rajta észre. Aztán végighallgatta azt a pocsek filmes monológot, amely immár két éve jelentette számára a jó ízlés tökéletes meggyalázását. Olyanok voltak benne, mint „szerelmem, én egész életemben az otthonomat kerestem. Körbejártam a világot...” - jártad a faszt, suhant át az agyán, Horvátországnál messzebb sose merészkedtél, de nem volt ideje továbbgördíteni a gondolatot, mert a nyálcunami ellepte a tudatát: „soha eddig nem találtam a helyem és a boldogságom.